

1900-04-03

AFSENDER

Alhed Larsen

MODTAGER

Johannes Larsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen og "Tirsdag" er påført brevet, men der er intet årstal. Det er 1900.

Kun Larsen-familiens første barn er født (nr. to blev født i 1901), og 3. april 1900 var en tirsdag.

Generel kommentar:

Alhed Larsen er formodentlig hos forældrene på Erikshaab. De har passet hendes og Johannes Larsens søn, Andreas, ("Tænk han kunde ikke kende mig, men er mere glad ved de andre."), mens Larsen-parret har været i København.

Omtalte personer:

Berta Brandstrup

Ludvig Brandstrup, billedhugger

Andreas Larsen

Christine Swane

Astrid Warberg-Goldschmidt

Arkivplacering:

Det Kongelige Bibliotek

Proveniens:

Indleveret til Det Kongelige Bibliotek af Larsen-familien

DOKUMENTINDHOLD

Alhed spørger Johannes Larsen, om han tror det vil lykkes dem at opbygge et dejligt hjem. Hun synes, der har været så langt imellem de to, og hun er frygtelig ked af, at Johannes Larsen i langt højere grad tager sin families parti end hendes, når der er uoverensstemmelser. Det gør hende angst for fremtiden.

Lille Andreas spiser godt og har taget på, men han kunne ikke kende Alhed, da hun kom ned til ham.

TRANSSKRIFTION

Kære lille go'e Las!

Du kan tro, det var dejligt at komme hjem, der kommer altid saadan en Fred i mit Sind, naar jeg er i disse kære Omgivelser, jeg bliver saa glad tilmode og synes jeg holder saa meget af alle Mennesker og at Livet er saa nemt og ligefremt at leve. Hør Las bare vi dog kunde faa saadan et Hjem, hvor jeg kunde føle mig helt hjemme og altid være glad og holde meget af Dig, ikke sandt? det maa vi hjælpes ad med. Tror Du, det vil lykkes os? I Gaar da jeg sagde Farvel til Dig, syntes jeg vi var saa forfærdelig langt borte fra hinanden, men saasnart jeg kom herhjem, syntes jeg, det var ligesom det hele klarede op for mig, og jeg holdt lige saa meget af Dig som i gamle Dage, naar jeg gik her og længtes efter Dig og ventede paa Dine Breve. Ja, hvor jeg dog holder af Dig, naar jeg er her, baade naar [de to ord overstreget] enten naar jeg gaar ude i Naturen, eller inde i Stuerne, eller jeg ser hen paa en køn Blomst, eller jeg spiller L'Hombre eller hvad jeg foretager mig, saa føler jeg, hvor jeg holder af Dig, og hvor Du opfylder mig, ja Du er mere end mit halve Liv, men jeg kan ikke undvære at staa i Harmoni til mine Omgivelser, saa hentørrer jeg og vandsmægter. Og navnlig til Dig naturligvis – der maa jeg føle den fine Forbindelse, der kan være mellem Mennesker selv naar de ikke sige noget til hinanden, men jeg synes saa [ulæseligt ord] mangler. Jeg synes, vi har gaaet saa underlig fremmede ved Siden af hinanden derinde hele Tiden, og været saa langt fra hinanden. Men det var maaske den første, slemme Dag, da jeg græd saa forfærdelig, at jeg ikke rigtig kunde forvinde. Du trode maaske, at det var Hysteri, eller bare Uartighed, fordi jeg blev saa kaad og lystig bagefter, men Du kan tro, det var af den dybeste Sorg og Skuffelse, at jeg græd, jeg kan endnu ikke rigtig taale at tænke paa det. Jeg blev saa forfærdelig angst for Fremtiden, Du kan tro, det gør ondt at se, at Du er saa langt mere et Led af Din egen Familie, end Du er min Ven, kommer der noget, hvor jeg er imod Din Familie, d [bogstavet overstreget] saa dømmer Du mig strængt og bliver haard og kold imod mig, og der vil naturligvis komme

Hundreder af den Slags Tilfælde, og jeg vil blive mere og mere ensom. Jeg har saa uendelig svært ved at klare mig imellem Din Familie, og jeg kan ikke skabe mig selv om, Du kunde maaske, men ikke være [ordet overstreget] ved at være imod mig. – Du synes [de to ord overstreget] Nej, nu vil jeg ikke kede Dig mere med det, men fortælle Dig lidt om lille Gajemand. – Du kan tro, han er voxet, det syntes jeg da, han spiser ogsaa brillant nu, der er aldrig vrøvl med at faa det i ham. Tænk, han kunde ikke kende mig, men er mere glad ved de andre. Jeg har været ude at køre lidt med ham i Dag. Jeg haaber, jeg faar Brev fra Dig i Morgen. Hils Lud & B. og sig tak for de Dage. Hvordan gaar det med Ungerne. hils ogsaa dem! Farvel min Dreng! Hav det godt og tænk med lidt Venlighed paa Din Alhed.

3die April

Tirsdag

[Skrevet på hovedet over "Kære lille go'e Las!]

Hvis Du ikke har givet Uglen det Frikort til den fri, saa tag og gem det til Dis, der kommer Torsdag.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

skabs mig selv om, du kunde vaars
 Re, med ikke mere ved at være uenig
 mig. - ~~Det er~~
 Nu, vi vil, ikke Rele J. mere med
 dit, men for alle D. lidt om lille
 rejsemænd. - Di kam bro, han er
 barm, det synes, da, han synes
 og saa brillant mig, der er aldrig
 prøv med at faa dit i haand.
 Tak, han kunde ikke kunde
 mig, men er mere glad ved de
 andre. N. har været inde at kære
 lidt med ham i Dag. N. baader
 N. faar Fred fra D. i Morgen.
 Nils kendt & B. g. sig tak for de
 dage. Hvarde den gaar det med
 Ugerne? Nils & saa dem. Farvel
 min Dren, Hvar det godt & haab
 med lidt Venlighed fra Din
 Alene.

3 die April
 Torndag

Hver den ikke har været væk
 & gæstet til Bro den Nordens
 den Richard kaldt for, som har
 for den ikke har været væk

Kære lille gø'e sø!
 Du kam bro, det var dig det at kære
 mig her ligesom den Nordens altid
 saadan den Fred i mit Sind naar
 N. er i disse Kære Omgivelser, N.
 bliver saa glad tilsmule & syde
 N. holder saa meget af alle Men-
 nesker & at dimit er saa uenig
 & ligefremt at leve. Hvar sø, bare
 N. da, kunde faa saadan et offer
 hvor N. kunde føle mig helt ligesom
 mig & altid være glad & holde
 meget af Dig, ikke sandt? det
 naar vi hjælper ad med. Fra

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Du, det vil lykkes os? I haas da
j sagde farvel til D, og jeg, vi
var saa farfarvel laant barke fra
Linnæus, men saa snart som
her og der, og jeg, det var ogsaa
det hele klarest op for mig, og
j halvt sig saa meget af D, som
i gamle Dage, naar j, sig her
a, laant efter D, og hende kan
Hans Døve. ja, hvor da holder
af D, naar j, her, ~~da~~ ~~uden~~
j, naar j, i Naturen, eller ude
i Plenerie, eller i ser her, paa en
kon Tilværelse, eller j, spillede kendte
eller hvad j, foretog sig, saa fole
j, hvor j, holder af D, og hvor
du opfylder mig, ja, du er uendelig
mit halve liv, men j, kan ikke
undvære at staa i Hænderne til
mine Onkel, saa herfor
j, og vandrager. Og vandrager, til
D, vandrager - der saa j, fole
den fine Fortidelse, der kan
være mellem Mennesker, selv

naar de ikke sigt sig hinanden,
den, men j, sigt saa af den uendelig
liv. j, sigt, vi har gaaet saa uendelig
O, plukke med Plukke af Linnæus
dermed alle Tiden, og vandrager
laant barke fra Linnæus. Men det
var uendelig den forede, uendelig Dage,
da j, gaaet saa farfarvel, at j, ikke
sigt, uendelig fortidelse. Det brøde uen-
de, at det var Hysteri, eller bare Uen-
de, fordi j, blev saa Raad og Uen-
de, og jeg, Linnæus, der kan bro det
var af den dyreste Dage, og Hysteri,
at j, gaaet j, kan uendelig ikke sigt
kale at vende paa det. j, blev saa
farfarvel, og det for Færdigheden. Det
kan bro, det for mig at se at det er saa
laant uendelig er det af den egen Færdig-
de end du er uendelig Uen, Kommer
D, der sigt hvor j, er ikke den for-
midle, da saa uendelig det mig, Uen,
og bliver haand og Raad uendelig mig, og
der vil uendelig komme uendelig
af den Plukke, og j, vil blive
uendelig og uendelig Uen. j, har saa
uendelig sigt det at klare mig, uendelig
den den Familie, og j, ikke